

hamok

Voorzitter	André Aerts Boshuis 11 3980 Tessenderlo 0484/482886 andre.aerts@hamok.be	Bestuurslid	Luc Melis VVO: sport en kaarten Oude Melsebaan 32 2490 Balen 014/816202 luc.melis@hamok.be
Ondervoorzitter	Jos Thijs VVO: beheerraad Driegezustersstraat 36 3582 Beringen 011/421097 jos.thijs@hamok.be	Public Relations Uitrusting	Bart Mellebeek Korteweg 13 3971 Heppen 011/391397 bart.mellebeek@hamok.be
Secretaris (intern)	Pascal Mylle Maasbeekstraat 9 3945 Ham 0485/41.94.38 pascal.mylle@hamok.be	Informatica	Bart Herremans Velmerlaan 43 3806 Velm 011/760455 bart.herremans@hamok.be
Secretaris (intern) Lidgeld	Fernand Scheelen Berkenlaan 95 3970 Leopoldsburg 011/345575 Rekening: BE84 7795 9196 4459 fernand.scheelen@hamok.be	De Knijptang (sportief)	Wim Hoekx Sterstraat 19 3920 Lommel 011/552440 wim.hoekx@hamok.be
Schatbewaarder Kantine	An Verberne Poelstraat 7 3520 Zonhoven Rekening: VZW HAM O.K. IBAN BE68 4581 0482 3134 BIC KREDBEBB 0476/755895 an.verberne@hamok.be	Organisaties	Luc Bouve Beringssteenweg 44 3971 Leopoldsburg 0473/930069 luc.bouve@hamok.be
Inschrijvingen	Dominique Schutjes Peerderbaan 13 3940 Hechtel 011/734453 fax: 011/733611 Rekening: HAM O.K Hechtel 735-0227934-69 dominique.schutjes@hamok.be	Informatica	Ronny Timmers VVO: sport & kaartencommissie Poelstraat 7 3520 Zonhoven 0479/200967 ronny.timmers@hamok.be
		Jeugd	Dries van der Kleij VVO: ploegencommissie Blandenstraat 208 3052 Haasrode dries.vanderkleij@hamok.be
		Evenementen	Peter Krampiltz Kiezel 268 2450 Meerhout 0477/698755 peter.krampiltz@hamok.be

Dat is hem

de HAMOK ploeg die de Belgische kleuren verdedigd heeft. Verder in de knijptang meer daarover. Als voorzitter was het plezierig om deze uitdaging mee te volbrengen. Enkele dagen van huis weg zijn, mooie gedreven groep die ervoor ging. Een combinatie van jong en oud. een tof lang weekend, zeker als ik 1 minuut voor sluitingstijd voor de massastart de kaart aan Mira kon overhandigen en zij alsnog voor de massa kon vertrekken. Dan overvalt u een gelukzalig gevoel en doet al de misstappen van de voorbije run vergeten.

Let goed op de hoofdeksels. Te koop voor een minimale prijs.

Wat is de afgelopen maand verder nog gebeurd:

- niet allen de lenteloopjes volgen mekaar snel op, de trainingen zijn er ook nog,

verder onze eigen organisatie:

- onze lenteloop in Meerhout. Ik heb veel positieve geluiden gehoord, minpuntje van een misnoegde buur. Zelf was ik er niet, doch de nodige acties zijn genomen om buurman bij te praten.

De nationale in Weris leverde volgende in het oog springende podia:

- op het hoogste schavotje staan Jil, Klaas, Georges(terug van weggeweest); op de tweede plaats vinden we terug: Stefan en Gunther en op de derde plaats zijn geëindigd Greet, Daniëlle, Anja, Dirk, Phil en Tuur.

Wat gaat komen: een vakantie voor eenieder en iedereen zal wel zijn vakantie kruiden met een sportief tintje . De maand juli is altijd al een

rustigere oriëntatie maand in onze contreien. Diegene die nog een idee wensen in de buurt van Tessenderlo is 06.07.2015 de classic , een mooie stratenloop van 4 of 10 km dwars door het centrum, een massa toeschouwers gegarandeerd. Verderop de maand de natuurloop in de bossen van Gerhagen met de dag voordien een o-loop van de concurrerende club. Diegene die naar het buitenland gaan, graag de verhalen of de belevenissen op schrift zodat we allen kunnen meegenieten wat we gemist of niet gemist hebben.

Stilaan gaan we mekaar terugvinden rond de 3 daagse half augustus, doch vergeet vooral niet in te schrijven voor de BBQ op 15 aug.

Ook dan zullen deze toffe, warme, knappe, mutsjes te koop aangeboden worden.

Geniet van uw vakantie, de knijptang gaat ook met vakantie en komt pas terug in september.

groeten,

André.

Voorinschrijvingen

Alle inschrijvingen bij Daniëlle!

Inschrijvingsherinneringen voor de kampioenschappen eind augustus, begin september worden per mail verzonden. Zorg dat Daniëlle niet in je spamfolder terecht komt en je zal op tijd zijn.

Jukola

En Venla natuurlijk!

10-14 juni 2015 – Turku, Finland

Elke vliegvakantie begint hetzelfde. Stressen om 1h op voorhand op de luchthaven te zijn. Nog harder stressen omdat het wachten is op Thomas. Thomas die 2 minuten voor de gate open gaat op zijn duizendste gemakje er aan komt gewandeld en dan nog eens de hele rij mag voorbijsteken omdat hij “priority boarding” heeft. De laatste incheckers krijgen dat namelijk als die plaatsen niet verkocht zijn.

Daar begon het avontuur pas. Een rit van een dikke twee uur over wegen waar er meer flitspalen staan dan er auto's over rijden, enkel onderbroken door een vrachtwagen die klapband kreeg, seconden voor het kruisen. Dat is een knal!

De moedigsten waagden zich na het vinden van ons verblijf via grindwegen nog aan een nachttraining. Benjamin zette posten. Thomas en Stefaan zochten ze nog.

Het clubhuis

Ver weg moesten ze daar niet voor gaan. Het verblijf was het clubhuis van de plaatselijke club, Turun Suunnistajat. Ooit de beste club ter wereld, die er zelfs in slaagde van onze Tom Herremans in te lijven, maar nu bijna te omschrijven als vergane glorie. Dat durven we nog niet te zeggen over Toon, die lid is, iedereen kent en dus alles kon regelen, tot trainingskaarten toe.

Stefaan in het terrein

De volgende ochtend was de rest van de club aan de beurt. Stenen en vlakke rotsen werden onveilig gemaakt en iedereen slaagde er in om terug uit het bos te komen. Dat was nodig, want in de namiddag stond een training op de beste kaart van zuid-west Finland op het programma.

Er werd afgesproken aan de K-Market in Parainen of op z'n Zweeds, Pargas. Het wachten daar was tevergeefs. De tweede auto stond bij de S-Market. De derde auto was bij de Prisma gestopt.

Ondanks dat alles bleek het niet enkel om de beste kaart van zuid-west Finland te gaan, maar ook om de beste picknick en trainingsstartplaats. Over het feit of het de beste zeezwemplaats was, kan een urenlange discussie volgen, maar naar ons vermoeden zou het overal even koud zijn geweest.

Eten aan zee

Zo koud zelfs dat het enige wat de rillingen uit ons lijf kon weghalen de sauna aan het verblijf was. Toon demonstreerde het op zijn manier: van het water dat hij gooide bereikte ongeveer een kwart zijn doel. Thomas kwam binnen en goot direct 3 volle bekers om. Toen werd het warm. De Finse term om de gloed van warmte die op u af komt in dat geval te beschrijven, kunnen wij niet spellen. Men spreke het uit als loeloe, wat natuurlijk zeer uitnodigend is voor woordspelingen.

In een groep als deze is alles plezant. Eten, zelfs afwassen, maar toch vooral de nachtttrainingen. De echten (zijnde Thomas en Benjamin, die voor hun Zweedse club met ambities aan de start kwamen), hadden 's namiddags niet gelopen en gingen de beste kaart van zuid-west Finland 's nachts verkennen. Uw dienaar ging met Toon en onze Australische gastloper Jim Russell de lintjes van de voormiddag in omgekeerde richting ophalen. Paar-onpaar met Melis en als er één training als de perfecte training omschreven kon worden, dan was het deze wel. Van steen naar steen, van kale rots naar kale rots en altijd haarjuist op het 10cm lange stukje fluovest dat als post dienst deed.

Geen betere manier om dat te vieren dan een biertje om half twee 's nachts in de sauna.

De vrijdag volgde hetzelfde stramien. Benjamin hangt in lichte looppas de posten ongeveer altijd juist. Iedereen zoekt posten tot ze allemaal gevonden zijn, of de tijd op is. Zijn er posten niet gevonden en is de tijd toch op, dan wordt er meer tijd gemaakt en terug het bos ingegaan om ze toch te vinden. Geen plaats voor mensen die opgeven.

De barbecue voor de volgende nachtttraining was al evenzeer van een uniek karakter. De rotswand achter de woning op, het vuurtje volgens het gemeenschapsrecht moeten delen met wat plaatselijken, zelf stenen op stenen leggen om extra vuur te maken en uiteindelijk smakelijk eten.

Na de barbecue

De reden van die laatste nachtttraining was het veranderen van de ploegen. Moesten wij elke verschuiving hebben neergeschreven, dit artikel was nog langer dan het al is. Maar nu moest Pascal in plaats van de lange dagomloop de lange nachtomloop doen. Hij zag dat zitten, maar ging toch al graag eens het bos in 's nachts. Dat lukte en zo begon hij met het beleven van een oriëntatie-epos, waar u en ik enkel maar bewondering voor kunnen hebben.

Dat kwam allemaal op de wedstriiddag, die 48u duurde, in tegenstelling tot de normale dagen, die zoals u wellicht weet, slechts 24u + eventueel schrikkelseconden, duren.

De dag begon met vrouwen. 1400+1 vrouwen. (72 is tegenwoordig al genoeg om voor te sterven!) Om ter blondst dan nog! Die ene vrouw was de vrouw van het huis het dichtste bij de camping. Die moest zich al boos maken toen een bende met rode klakjes uitstapte en spullen begon uit te laden. Zij moest zich die dag nog een tweede keer boos maken, toen weer een bende met rode klakjes uitstapte, uit een andere wagen. Voor de rest parkeerde iedereen op de daarvoor voorziene plaatsen.

Terug naar de wedstrijd. Tuseen die 1400 vrouwen stond een hamokpakje met daarin Mira. Had er een GPS aan gehangen, dan zou dat in het begin wat willekeurig hebben rondgedraaid, maar daarna als een snelrein op een ander spoor dan het plebs, inclusief – en wij citeren – veel te dikke olifanten richting aankomst gestormd hebben.

De damesploeg

Daarna vertrok Marijs. Marijs vond het te gemakkelijk! In Finland! Daarna kwam nog een zeer goede wedstrijd van Elisabeth. Sofie zette die lijn verder, de kuiten hadden gewacht met het te begeven tot na de aankomst, en zo eindigde de ploeg op een zeer verdienstelijke 327^e plaats.

U merkt, wij kunnen daar na de eerste loper niet zo veel meer over vertellen. Dat kwam omdat wij onze wedstrijd serieus aan het voorbereiden waren en in de tent lagen te rusten, net zoals de meerderheid van de mannenploegen. Onze collectieve verontschuldiging daarvoor.

De rust in de tent

Gelukkig dat Lucien er was. Geveld door een kapotte rug, toch meegegaan en direct gebombardeerd tot ploegleider. Enkel de allergrootste clubs hebben iemand om de jasjes aan te pakken en verhaal aan te kunnen doen, of tussentijden meegeven, hamok dus ook.

Twee hamokploegen stonden om 23u klaar voor de start, 1800 ploegen in totaal. Doel: geklasseerd zijn. Beide ploegen evenwaardig opgesteld. Toon tegen Dries.

De heren van het eerste been

De familie Melis staat alom bekend als een diesel, maar Toon, man van principes, alleen wat slordig, hield zich daar wat overdreven aan vast. Kruiste op een gegeven ogenblik Dries en had de tegenwoordigheid van geest om zijn achterstand op datzelfde punt op te meten. 15 minuten. Dat was genoeg om de turbo aan te zetten. Het enige competitieve moment kwam wat later in de wedstrijd, toen Toon Dries voorbij ging en nog even toeriep, 'Niet goed bezig precies', wat natuurlijk werkte als een rode doek voor een stier en de twee ploegen vlak achtereen binnenkwamen.

Stefaan en Jim bleven het grootste deel van de wedstrijd in elkaars buurt, zonder dat ook maar door te hebben. Stefaan, het enthousiasme zelve, vergaloppeerde zich in het begin, maar liep dan nog een degelijke wedstrijd.

Dan mochten Pascal en uw dienaar aan de lange nacht beginnen. Nacht is een relatief begrip, want het begon al stilaan licht te worden. Wij deden in het begin wat pogingen om zelf onze weg te zoeken, maar moesten keer op keer toegeven dat die trein van Finnen het nog niet zo slecht deed, dus wij plaatsten ons ook maar op een zetel en liepen zo de wedstrijd uit, wandelend door het groen als de rest dat ook deed, wat plaatsen afsnoepend in het beter doorlooptbare gedeelte. Na een dikke twee uur

kwamen wij binnen, strompelden we naar de tent, doken ongewassen de slaapzak in (de dames waren te slaperig om ons zoals Stefaan naar de douches te sturen) en zijn er niet meer uitgekomen tot de volgende middag.

Pascal had andere meningen. Hij vond het wél plezant in het bos. Zocht overal moedig zijn eigen weg, bleef doorgaan toen de eerste druppels Finse regen begonnen te vallen, bereikte na 4u en 2 minuten de aankomst, wandelde nog het kwartier naar de tent, door de regen, wandelde dan nog het kwartier terug naar de douches, door de regen, ging in de sauna, ging naar het restaurant, en wandelde dan nog eens terug, ook door de regen. Dat allemaal terwijl wij uitgeteld op onze luchtmatras lagen. Niets dan respect daarvoor.

Jos liep alsof hij terug 21 was, Marc deed hetzelfde, de voorzitter ook, Mira liep nog een keer, Thomas liep nog een keer. Dan kwamen onze buitenlandse huurlingen aan de beurt, die de rangschikking van onze teams nog wat verbeterden en zo een 608e en 954e plaats bereikten. Maar vooral: twee ploegen de volledige wedstrijd uitgelopen, zonder déclassering. Een zeer geslaagde clubactiviteit, zoals altijd met de afwezigen die ongelijk hadden.

Nationale Sprint

De eenoog in Mol.

14 juni 2015 – Mol

Goud
Lies Deferme Piet Deferme Victor Mellebeek Jean Ooms Phil Mellebeek
Zilver
Amber Thys Bart Mellebeek Tuur Cloostermans Pierre Theunkens
Brons
Klaas Mellebeek Ronny Timmers Koen Meynen Wim Hoekx

Voor de eerste maal werd er een nationale sprint georganiseerd. Borasca mocht met deze primeur uitpakken, het koos het centrum van Mol uit om deze wedstrijd te organiseren. Omdat er 3 Hamse ploegen van start gingen in de memorabele aflossing Jukola, kregen we slechts 29 Hammers aan de start in Mol. Niettemin wist onze afvaardiging 13 podiumplaatsen in de wacht te slepen, we waren immers goed voor 5 x goud, 4 x zilver en 4 x brons.

Lies Deferme liep een erg regelmatige koers en zorgde alzo voor het eerste Hamse goud. Amber Thijs liet zich niet pramen en ging het duel aan met de Belgische kampioene sprint bij de elites. Amber liep een prachtige wedstrijd en hield tot aan post 9 gelijke tred met haar rivale, aan post 10 ging het echter even mis en de 50" verlies die ze er opliep kon ze jammer genoeg niet meer goedmaken en alzo strandde Amber op de 2e plaats. Onze dames 45 werden 6, 7 en 8 met Marijke, An en Anja. Marijke verloor wat tijd aan post 5 maar hervatte zich goed nadien. Anja liep een regelmatige koersen An liep een lijn om U tegen te zeggen! Verrassing van formaat bij onze dames 65. Roza (Cools).... die

altijd wel zegt dat ze er niets van kent..... vanaf zondag geloven we er niets meer van.... ging zowaar haar vriendin Maria met minuten voorafzonder post 10 zou het wel een ander verhaal geweest zijn hé Maria. Bij de heren – 10 was Piet Deferme ver uit de sterkste, Piet liet de tegenstanders meer dan 2' achter zich. Bij de heren – 18 ging Victor voorzichtig van start, liep nadien een stevige koers en won net als in Tongeren. Klaas zag jammer genoeg de doorgang aan post 5 niet en verloor wat tijd en kwam uit op de 3e plaats, Miel liep een erg regelmatige koers en kwam uit op de 5e plaats. Frederik liep bij de elites een goede koers en moest slecht 3' toegeven op de winnaar. Bij de heren 35 werd Jan Vandeputte 4e, post 10 deed hem de das om. Ronny behaalde de derde plaats, post 2 en 3 werden niet zo vlot gevonden maar nadien liep de wedstrijd naar wens. Voor Gunther ging het echt weer te snel, technisch heel moeilijke situaties komt ge natuurlijk weinig tegen in een sprint, Gunther zal zijn revanche wel krijgen in de echte crossen. Marc Mertens kende een zwarte passage aan 3, 4 en 5 maar liep dan foutloos naar de 7e plaats. Slechts 18" hielden Bart van de overwinning. Bart liep een goede koers en zette zoonlief Klaas nog een hak. Wim Geerts was goed voor de 5e plaats, die duivelse derde post hé Wim. Koen Mijnen was goed voor brons in zijn wedstrijd en verloor slechts op het laatste van de koers wat tijd. Danny werd 4e na een "foutloze" vertoning. Heel goede koers van Wim, foutloos en snel en slechts 1'40 achter fenomeen Wiet. Jean Ooms vond eindelijk de goede benen terug en behaalde een fraaie overwinning. Ook Phil werd primus maar verloor wel veel tijd aan de posten 7 en 10 gelukkig deed zijn enige rivaal Rik Vandenberg het nog slechter want die werd niet gerangschikt. Bij de tachtigers verloor Pierre veel tijd door van 3 naar 8 te lopen, hij haalde toch nog de tweede plaats... want Jos die op het punt stond van Pierre bij de kraag te vatten was iets te roekeloos en verloor even

het Noorden aan post 10.

Al met al werd het een aangename en mooie wedstrijd in de straten van Mol

Het kaartje mocht er zijn en de omlopen waren goed gelegd. Vooral omloop 4 had veel posten (van 3 tot 9) in het mooiste deel van de kaart. Opvallend weer heel veel deelnemers (82) op omloop 4. D14, D16, H+60, D+50, toch maar 4 reeksen zou men zeggen men vergeet echter dat D+50 en H+60 eigenlijk staan voor elk 6 leeftijdscategoriën!!!

In een vorig clubblad had ik het over “De klant is koning... of zou het moeten zijn”. Ook nu zondag had het zeker beter gekund. Al om naar post 1 te gaan moesten we over de grote baan in het centrum. Ik ben naar het zebrapad moeten gaan om over de weg te geraken. Het was zeker aangeraden om iedereen langs een verplichte doorgang, met tijdsneutralisatie, te loodsen. Voor sommige omlopen was het nog erger want die moesten al in het begin tweemaal de grote baan over. Natuurlijk wisten wij dat de we de verkeersregels moesten respecteren!!!

Ook zou men er moeten op letten dat er geen details op de kaart bedekt worden door de nummer van de post of door het cirkeltje. Een doorgang zien of niet zien omdat hij verborgen is, is op een sprintkaart van enorm belang omdat het in een sprintkoers altijd om seconden gaat. De schaal van de kaart was nu op 1/5000e. door ze op 1/4000 te maken het kader van 1/4000e stond er immers al op, zou men in de gedetailleerde zones meer plaats gehad hebben en een tweede post kunnen plaatsen hebben zodat het dubbel opletten zou geweest zijn. Al met al zorgden het goede weer en de sporthal met de heerlijke douches en het fijn terras er voor dat we tevreden Mol konden verlaten. Wat ik niet begrepen heb, is de wedstrijd op Heidehuizen van zaterdag. Was het de bedoeling van diegenen die van ver kwamen een tweede wedstrijd aan te bieden ? Zo ja, dan was de bedoeling wel goed maar dan had men deze wedstrijd wel 6 maanden vroeger moeten aankondigen!!!

– Tuur Cloostermans

Nationale 4

Met de duivel in bed!

21 juni 2015 – Wéris

Goud
Jil Mylle Klaas Mellebeek Georges Deferme
Zilver
Greet Oeyen Danny Swerts Stefaan Schutjes Gunther Deferme
Brons
Mira Scheir Anja Stynen Daniëlle Nolends Dirk Deijgers Tuur Cloostermans Phil Mellebeek

Soms is het goed onwetend naar oriëntatieplekken te trekken. Zeker als de zoektocht zal plaatshebben in Wéris en omstreken al zal dat na het lezen van dit verhaal nooit meer het geval zijn.

De 4de nationale werd betwist op de kaart 'Pudingue de Wéris', nogal prozaïsch vertaald als 'Puddingsteen van Wéris', een zeer harde steensoort die lijkt op beton van kiezelstenen in cement, een puddinkje van rolstenen van kwartsiet, bij elkaar gehouden door verharde zandmassa's van een godvergeten oerstrand. De zee is al lang weggetrokken tot achter de appartementenwal van De Panne tot Knokke, maar de rotsen, althans sommige zijn gebleven. Thibaut en Luc Darenne hadden er enkele met zwarte stip én een naam op de kaart gezet. Zoals 'Pierre Haina' en 'Lit du diable'

Ik weet niet echt of we beiden oriëntatiegewijs geconsumeerd hebben, maar had ik de vrijheid van geest gehad om even toeristisch rond te blikken en beide heerschappijen opgemerkt, ik zou nog oneindig veel verwarder hebben

rondgetoerd en het was al diabolisch slecht.

De "Pierre Haina" domineert de megalithische site van Wéris.

Volgens een van de legendes is de Pierre Haina (voor omloop 9 post 2?) de stop die een onderaardse galerij afsluit. Deze schacht zou leiden tot diep in het centrum van de aardbol, daar waar de duivel in zijn hellevuur heerst. Soms werd het hellevuur zelfs voor de duivel te veel, of wou hij nieuwe zieltjes vangen, en besloot uit zijn hel te kruipen. Hij duwde de rots weg en dwaalde in de streek rond. Niemand heeft hem ooit gezien want voor het kraaien van de haan was hij weer verdwenen en stond de steen weer op zijn plaats. Maar ... de dorpsbewoners bemerkten het wel dat hij weer was langsgeweest: kippen waren dood, ... ruzie brak uit, ... ziekte kwam in het dorp, ... Het was genoeg geweest voor de Wérisiens! Zij kwamen samen en zochten samen naar een oplossing bij een jenevertje. Vele mogelijkheden werden voorgesteld, maar bleken steeds onuitvoerbaar te zijn. Een klein meisje, helemaal in het wit gekleed, bracht de vers geraapte eieren van die morgen. Dat was het ! WIT ! De duivel heeft een afkeer van het reine WIT. Van die dag af wordt de Pierre Haina bij het begin van de herfst, door de Wérisiens gewit.

Een ander verhaal, eentje met een oriëntatiegeurtje, gaat over een "boussu curé" (=een gebochelde pastoor), een pastoor uit gehucht Fanzel die dringend naar Morville moest. Het was ontzettend slecht weer : gietende regen en een gure wind. Hij besloot een binnenweg te nemen door het bos. Dan moest hij wel deze steile heuvel op, maar dat was beter dan rond te gaan, en langer onderweg te zijn, in dit hondenweer. De aanhoudende regen vergemakkelijkte de klim op de heuvel niet, en de wind maakte het nog allemaal erger en kouder. Het was zo'n slecht weer dat zelfs bij deze pastoor godslasterende woorden over zijn lippen ontglipten. God die alles hoort, kon dit echt niet door de vingers zien, en strafte de pastoor onmiddellijk: hij veranderde de arme gebochelde pastoor in steen en moet hier eeuwig blijven staan.

Het "Lit du Diable" of Duivelsbed is een rotsblok van 2,40 m breed, 1,40 m hoog en 60 cm dik aan de voet van de heuvel waar de Pierre Haina staat. Je kunt er de vorm van een bed met hoofdsteen in terugvinden. Op deze steen rustte de duivel uit van zijn nachtelijke activiteiten.

Als hij weer op krachten was, verdween hij in de schacht onder de Pierre Haina naar de Hel. Genoeg materiaal voor een andere legende :

"Een molenaar die langs de Aisne woonde zag het niet meer zitten. De boeren hadden goed geboerd, ze hadden hun zware zakken vol graan gebracht. Dat graan moest worden gemalen, de bakkers wachtten op het gemalen graan. Maar, er was niet genoeg water in de rivier. Hij kon zijn molen niet doen draaien. Hij was ten einde raad. Satan op zoek naar nieuwe zieltjes had de wanhopige kreten van de arme molenaar gehoord. De duivel benaderde de molenaar en beloofde in één nacht een dijk aan te leggen zodat een smal kanaal al het water naar het waterrad zou leiden. Maar... de duivel wou wel iets in ruil : als de dijk zoals beloofd effectief de volgende morgen af zou zijn, zou de duivel in ruil de ziel van de molenaar krijgen. De molenaar die dringend moest beginnen te malen - de graanzakken stapelden zich op - was tot

alles bereid als zijn waterrad maar draaide, en aanvaardde de overeenkomst. De molenaarsvrouw wou haar man niet kwijt en bedacht een plannetje.

De volgende morgen was de dijk inderdaad af en draaide het waterrad op volle toeren. Bij het kraaien van de haan riep de duivel de molenaar bij zich om de rekening te vereffenen. Maar... het was de hond van de molenaar die naar de duivel liep, van de molenaar zelf was geen spoor. Zodra de duivel doorhad dat hij bedrogen was, barstte hij in woede uit, verwoestte hij in enkele seconden zijn nachtelijk werk, en liep het bos in. Razend en uitgeput bereikte hij een platte steen met een hoofdsteen. Hier ging hij op liggen, hij moest dringend op krachten komen na de zware arbeid van die nacht. Sindsdien wordt deze steen het Duivelsbed genoemd. De overblijfselen van de duivelse dijk zijn nog steeds te zien in de rivier bij Roche-à-Frène."

Bij zoveel blasfemische legendes in je nek is het niet te verwonderen dat ondergetekende in zijn herinneringen meer dan een nacht dwalend op zoek was naar een doordeweekse rood-witte balise. Er waren trouwens nog o-genoten van de hand Gods geslagen.

Niet van de hand Gods geslagen, maar misschien wel hun zieltje aan de duivel verkocht zijn de geciteerde medaillewinnaars boven dit stukje: Jil Mylle, onschuldig en rein, Klaas Mellebeek nog in staat van genade na zijn plechtige communie en Georges Deferme, therapeutisch behandeld met twee spuiten wijwater in de heup mochten met de hulp van God als besten van hun reeks worden gevierd. Waarvoor respect.

Greet Oeyen, Danny Swerts, Stefaan Schutjes en Gunther Deferme hadden dat weekend nog schietgebedjes gepreveld en Mira Scheir, Anja Stynen, Danielle Nolens, Dirk Deijgers, Tuur Cloostermans en Phil Mellebeek zijn mensen van zeer goede wil en verdienen dus ook een ereplaatsje. De anderen moeten helaas deemoedig op zoek naar hun duivels trekje.

– knijper